

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.169/2026/6. szám

A Debreceni Ítéltábla az Oppenheim Ügyvédi Iroda (Cím7, ügyintéző: dr. Kiss Tibor ügyvéd) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek – a Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (Cím9, ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd) által képviselt Alperes1 (Cím1) alperessel szemben személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Miskolci Törvényszék 13.P.20.650/2025/14. számú ítélete ellen az alperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1 243 579 (egymillió-kétszáznegyvenháromezer-ötszázhetvenkilenc) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 169 904 (százhatvankilencezer-kilencszáznégyszáz) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára legkésőbb ezen ítélet meghozatalától számított 60 (hatvan) napon belül, amelynek során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az 1988-ban született, kiválóan kvalifikált felperes a nemzetközi üzleti életben való részvétele mellett 2024-ben a párt1 2024. tavaszi országjárását szervezte és az ún. ... szerveződések koordinálásáért felelt. Ez utóbbi minőségében 2025 elejétől számtalan írás jelent meg, amelyek korábbi tevékenységével, életútjával, valamint jelenlegi tevékenységével kapcsolatban valótlan és sértő kijelentéseket tartalmaztak.

[2] Ezek közül az alperes által kiadott napilapban 2025. február 5-én a „Tisztogatás a ...-vezetésben?” címmel megjelent írásban a napilap azt közölte, hogy „A párt1 a napokban bejelentette azt is, hogy »Felperes1 is visszatér a fedélzetre«, és ő fogja irányítani a ... szerveződések. A párt élvonalába visszatérő tanúlról már eddig is lehetett tudni, hogy annak idején politikus főtanácsadója volt, és ő tartotta a kapcsolatot a X1-kormánnyal is. Aztán korrupciós ügyek miatt kellett felelnie 2010 után, végül felmentették – emlékeztetett a sajtóorgánum.”

[3] Az ugyancsak az alperes által kiadott <https://origo.hu> internetes hírportálon pedig 2025. február 3-án jelent meg „politikus2 félreállította az őt kritizáló alelnökét” címmel egy írás, amelyben azt közölték, hogy „A politikus2 vezette párt élvonalába visszatérő Felperes1 korábban politikus főtanácsadójaként is tevékenykedett, amelynek keretében hozzá tartozott a X1-kormánnyal való kapcsolattartás is. A volt párt2-es politikusának a szervezethez való mostani megérkezése alapján a párt3 ezek szerint jó helyen kapiskált, amikor úgy vélte, hogy politikus2 valójában nem is szakította meg az együttműködést a bukott régi balliberális ellenzékkel.” E közlés jelenleg is elérhető az origo.hu internetes oldalon.

[4] Mindezekkel valótlanul állították, hogy a felperes politikus főtanácsadója volt, és ő tartotta a kapcsolatot a X1-kormánnyal is, az napilap ezeken túlmenően azt is, hogy a felperesnek korrupciós ügyek miatt kellett felelnie 2010 után.

[5] E valótlan tényállításokat tartalmazó sajtócikkek következményeként a felperes 2025-ben nem tudta elindítani a néven futó üzleti klubbot, amelyben a pénzügyi vezérigazgató-helyettese sem vállalta tovább a mentorálási feladatokat. Emellett a 2016 óta működő egyesület 2025. évi kurzusára – melyben folyamatosan 30-50 fő vett részt és az pénzügyi vállalt támogatói szerepet – csupán 15 tag jelentkezett és az pénzügyi is megszüntette a szerepvállalását.

[6] A felperesnek emellett 2025-ben több pártrendezvényen (a korábbi, és az általa alapított új pártja lakossági fórumain) magyarázkodnia kellett e valótlan tényállítások miatt, de a valótlan sajtócikkek a közvetlen családi-baráti-ismerősi környezetében is negatív visszhangot váltottak ki, amely miatt a felperesnek és a családtagjainak magyarázkodnia kellett. A felperes magánéletét nagyon megviselték a róla megjelent valótlan hírek.

[7] A felperes a kereseteiben kérte megállapítani, hogy az alperes megsértette a jóhírnevét, kérte az eltávolítását a további jogsértéstől, illetőleg az origo.hu-n megjelent cikk kapcsán a jogsértés abbahagyására is kérte kötelezni, emellett elégtétel adásaként kérte – a perköltségre vonatkozó rendelkezés nélkül – a jogerős ítélet rendelkező részének eredeti közlésekkel megegyező közzétételét és az alperes – általa megjelölt tartalmú – bocsánatkérő

levél megküldésére történő kötelezését, valamint 2 123 800 Ft sérelemdíj és kamatai megfizetésére is kérte kötelezni. Perköltségigénye is volt. Hivatkozása szerint az alperes tudatosan valótlan, lejáratónak szánt közlései széles körben váltak ismertté és sértették a jóhírnevét.

[8] Az alperes az ellenkérelmében kérte a keresetek elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását. Nem vitatva, hogy a sérelmezett közlések valótlanok arra hivatkozott, hogy nem sértették a felperes mint közszereplő jóhírért, de vitatta a kért objektív és szubjektív szankciók mértékét is. Álláspontja szerint továbbá a perköltség alapjául hivatkozott ügyvédi megbízási szerződés egyes tartalmi elemeire tett felperesi nyilatkozat alkalmatlan e perköltségelem igazolására.

[9] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az napilapban 2025. február 5-én „Tisztogatás a ...-vezetésben?” címmel megjelent közleményben valótlanul állította és híresztelte, hogy a felperes egykor politikus főtanácsadója volt és a X1-kormányval is ő tartotta a kapcsolatot, továbbá valótlanul állította és híresztelte, hogy korrupciós ügyek miatt kellett felelnie. Eltiltotta az alperest a további jogsértéstől és hogy bármilyen formában közölje a jogértéssel érintett tényállításokat. Kötelezte, hogy a saját költségén a jogerős ítélet rendelkező részét – a perköltségre vonatkozó rendelkezés nélkül – az ítélet jogerőre emelkedését követő 5 napon belül tegye közzé az napilap sérelmezett cikkel azonos rovatában, a napilap 1-7. oldalainak valamelyikén, a „Tisztogatás a ...-vezetésben” című cikk címében és törzsszövegében használt betűtípussal és betűmérettel. Kötelezte, hogy az alábbi tartalmú levélben fejezze ki sajnálkozását, egyben feljogosította a felperest, hogy e levelet nyilvánosságra: „Tisztelt Felperes1 Úr! Az napilapban 2025. február 5-én »Tisztogatás avezetésben?« címmel megjelent közleményben tett azon valótlan híresztelésünk miatt, mely szerint ön egykor politikus főtanácsadója volt és a X1-kormányval is tartotta a kapcsolatot, továbbá, hogy korrupciós ügyek miatt kellett felelnie, sajnálkozásunkat fejezzük ki, az elkövetett, bírósági ítélettel is megállapított jogsértéstért szíves elnézését kérjük.”

[10] Megállapította továbbá, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a <https://origo.hu> oldalon 2025. február 3-án „politikus2 félreállította az őt kritizáló alelnökét” címmel megjelent közleményben valótlanul állította és híresztelte, hogy a felperes korábban politikus főtanácsadójaként is tevékenykedett, melynek keretében hozzá tartozott a X1-kormányval való kapcsolattartás is. Az alperest a jogsértés abbahagyására kötelezte, és eltiltotta a további jogsértéstől, valamint attól, hogy bármilyen formában közölje a jogsértéssel érintett tényállításokat. Kötelezte, hogy a saját költségén a jogerős ítélet rendelkező részét – a perköltségre vonatkozó rendelkezés nélkül – az ítélet jogerőre emelkedését követő 5 napon belül tegye közzé a „politikus2 félreállította az őt kritizáló alelnökét” című közleménynek a <https://origo.hu> hírportál eredeti megjelenési helyén, a címében és törzsszövegében használt betűtípussal és betűmérettel, és azt folyamatosan 30 napig tegye elérhetővé, továbbá kötelezte, hogy a hírportál főoldalán 24 órán át a „Bírósági ítélet a Felperes1t érintő írásunk miatt” című közleményt tegye közzé, melyre kattintással tegye elérhetővé az eredeti cikket és annak címe alatt, a lead felett az ítélet rendelkező részét a perköltségre vonatkozó rész nélkül. Kötelezte, hogy az alábbi tartalmú

levélben fejezze ki sajnálkozását, feljogosítva a felperest, hogy e levelet nyilvánosságra hozza: „Tisztelt Felperes! Úr! Az origo.hu hírportálon 2025. február 3. napján »Tisztogató a-vezetésben?» címmel megjelent közleményben tett azon valótlan híresztelésünk miatt, mely szerint Ön egykor politikus főtanácsadója volt és a XI-kormányral is tartotta a kapcsolatot, továbbá, hogy korrupciós ügyek miatt kellett felelnie, sajnálkozásunkat fejezzük ki, az elkövetett, bírósági ítélettel is megállapított jogsértésért szíves elnézését kérjük.”

[11] Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2 123 800 Ft-ot, és abból 1 061 900 Ft után 2025. február 6-tól, 1 061 900 Ft után 2025. február 4-től a kifizetésig számított kamatokat. Kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 3 803 068 Ft perköltséget, az államnak pedig 100 071 Ft eljárási illetéket. (Kimondta továbbá, hogy az alperes maga viseli a saját költségét.)

[12] Az ítélet indokolásában előrebocsájtotta, hogy a tényállást a felek nyilatkozatai, a csatolt iratok és a tanúvallomások alapján állapította meg. Kiemelte, hogy az alperes érdemben nem vitatta a felperes tényelőadását sem a személyi körülményei, sem az őt ért hátrányok vonatkozásában, nem vitatta a tanúk által igazolt tények körét, ezért azokat valóságnak fogadta el, mert kételye nem merült fel.

[13] A közlések sértő jellegét illetően a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:44. §-ának (1) bekezdésében foglaltak miatt vitás volt, hogy a felperes a sérelmezett közlések időpontjában közszereplőnek minősült-e, és hogy azokat a közügyek vitatása körében foglalmazták-e meg. Ennek azonban nem volt jelentősége, mert a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága az alperest csak akkor védené, ha a közölt tények valótlanúságáról nem tudott volna és a foglalkozása által megkívánt körültekintést sem mulasztotta volna el [13/2014. (IV. 18.) AB határozat (41) bekezdése]. Az alperes ezért tévesen érvelt azzal, hogy a közszereplő felperes e minőségére tekintettel köteles fokozott mértékben tűrni a személyét érintő kritikus állításokat. A tűrési kötelezettség a bírósági, alkotmánybírósági gyakorlat alapján nem terjed ki a hamis tényállításokra, valótlan és sértő kijelentéseket tenni közszereplőkről sem lehet jogszerűen, még közéleti viták során sem, valótlan tények nagy nyilvánosság előtti közlésére a véleménynyilvánítás szabadsága nem terjed ki, a bizonyíthatóan hamis tények ugyanis nem állnak alkotmányos védelem alatt. Helyesen hivatkozott e körben a felperes arra is, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog nem terjed ki a valótlan tények tudatos állítására, illetve a minden valós tényalap nélküli véleményt is kifejező, sértő értékítélettel terhelt tényállításhoz minősülő közlésre, ugyanis ezek esetében a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértése megállapítható közügyet érintő közlés esetén is (BDT2022. 4497.). Az alperes továbbá semmilyen tényállítást nem tett arra, hogy a valótlan állítások hitelességét ellenőrizte volna [34/2017. (XII. 11.) AB határozat (42) bekezdése].

[14] Az napilap cikke súlyos jogsértést is állított a felperesről: korrupciós ügybe keveredett, amely bűncselekmény elkövetésének gyanúját is felveti, függetlenül attól, hogy az írás azt is tartalmazza, hogy végül felmentették. Ez pedig nyilvánvalóan egy átlagoló szerinti is hamis és sértő tényállítás. Az a közlés pedig, hogy a felperes politikai tevékenységét

összefüggésben hozták város volt főpolgármesterével és a XI-kormányral, azért különösen sértő, mert a felperes a pártl keretein belül a ... szerveződések szervezésében vállalt szerepet, amely köztudomásúan nem „balliberális” értékeket valló párt, a közlésnek pedig – az origo.hu cikke alapján – a szöveggörnyezetét tekintve épp az volt a lényege, hogy a pártl nem szakította meg az együttműködést a „régi balliberális ellenzékkal” azzal, hogy sorai között tudhatja a felperest. Az ilyen valótlan tények állítása pedig a kétségkívül kvalifikált felperesnek a környezetében, a társadalomban kialakult megítélését, jobboldali politikai hovatartozását, megbecsültségét nyilvánvalóan súlyosan rombolja, ezáltal a jóhírnevét sérti. Nem vitás, hogy a felperes e valótlan állítások miatt magyarázkodásra kényszerült mind a közvetlen családi-baráti-ismerősi környezetében, mind a választópolgárok felé, amelyek nagyon megviselték. Az átlagolvasóban a közlések miatt egyértelműen negatív kép rajzolódhatott ki a felperesről, amely köztudomású tényként is kezelendő.

[15] Ezért alaposak voltak a jogsértések megállapítására vonatkozó, a Ptk. 2:51. §-a (1) bekezdésének a) pontján, de a b) pontján alapuló keresetek is. A további jogsértéstől való eltiltás körében ugyanis köztudomású tényként értékelte, hogy az alperes a közelmúltban végrehajtható bírósági döntés ellenére terjesztett sajtóterméket, az origo.hu cikke kapcsán pedig a jogsértés abbahagyására kötelezés azért indokolt, mert a valótlan tényállítások még mindig elérhetőek az internetes oldalon, a további jogsértés pedig a felperes azonnali és jelentős mértékű hírnévrontását eredményezi. A c) pont szerinti (elégtétel adása) jogkövetkezmény körében kiemelte, hogy az elkövetett jogsértéssel az áll arányban, ha a bíróság döntését – a perköltségre vonatkozó rész nélkül – az olvasók egészében megismerik, amellyel tudatosulhat bennük az alperes jogsértő magatartása és annak következményei. Ennek ugyanolyan nyilvánosság mellett kell megtörténnie, mint a jogsértő közlésnek, mert csak ekkor töltheti be jóvátételi funkcióját (az elsőfokú bíróság előtt nem ismert olyan gyakorlat, amely az ítéletnek csak a jogsértés tényének megállapítását tartalmazó részének közzétételét tartja elégségesnek). Emellett a közlemény közzétételének az ítélet rendelkező részében írt módja alkalmas arra, hogy megfelelő módon eljusson az olvasóhoz és értesüljön arról. Egyetértett a magánlevélre vonatkozó keresetekkel is, figyelemmel a 3/2024 jogegységi határozatban kifejtettekkel. Az elégtételadás e formáitól remélhető, hogy a jogsértő és a társadalmi környezet tudatvilágában a sérelem folytán bekövetkezett negatív változás pozitív irányban helyrebillenjen.

[16] A sérelemdíj vonatkozásában ismertette a Ptk. 2:52. §-ának (1), (2) és (3) bekezdéseit, és leszögezte, hogy a perbeli sérelmek túlmutatnak a sérelemdíjra nem jogosító, ún. „bagatell” személyiségi jogsértéseken. Az alperes jócskán eltávolodott a társadalom által elvárt, elfogadott, de legalábbis tolerált magatartásformától Szándékosan és súlyosan megszegte a sajtószabadság és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény 10. §-a szerinti kötelezettségeit, amikor a bűncselekmény gyanúját is felvető valótlanságokat híresztelt a felperesről, amelyet ezért nem lehetett bagatell jogsértésnek tekinteni. A magatartás felróhatósága [Ptk. 1:4. §-ának (1) bekezdése] sem csekély fokú, hanem kiemelkedő, hiszen szándékosan (nem véletlenül), a felperes lejárataának szándékával (tehát célzatosan) állított, híresztelt valótlan tényeket. Erre abból lehet következtetni, hogy meg sem kísérelte a felperes álláspontjának megismerését, azok közlését, kritika nélkül vette át más sajtónak a hamis tényállításait, ez ugyanakkor a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalása alapján kialakult bírói gyakorlat szerint sem érinti az alperes felelősségét. E hamis tényállításokat tartalmazó közlés egyáltalán nem alkalmas a

közéleti vitákhoz való hozzájáruláshoz, épp ellenkezőleg, a közvélemény rosszallását kiváltó hatása lehet, a sajtószervnek pedig, hiszen ez a szakmája, nyilvánvalóan tudnia kell arról, hogy ezzel a közléssel milyen „károkat” okozhat a felpereseknek. Az alperes továbbá több, mint hetven médiaterméket működtet, százezres előfizetői tábora van, milliós követőtábor, így lényegében a „magyar médiapiac” hegemon szerepet tölt be, ezen keresztül „uralja a nyilvánosságot”, befolyásolja a közvéleményt, így kiemelt felelősség terheli minden médiatermékében megjelenő írással összefüggésében. Mindebből nyilvánvaló az is, hogy a szóban forgó cikkek megírásának a célja a pártlhoz tartozó felperes „karaktergyilkossága” volt, ugyanis az alperes valótlan közlése nagy nyilvánosságot kapott, amely köztudomásúan kiválthatta az emberek, a választópolgárok rosszallását. A felperes – többek között – jobboldali társadalmi megítélését negatívan befolyásolták e közlések, magyarázkodásra kényszerítették őt, a közlés alkalmas volt az irányában fennálló bizalom rombolására, hitelességének kétségbe vonására. Ezt a köztudomáson kívül a felperes a meghallgatott tanúk vallomásával is igazolta. Ezáltal az alperes azon ellenkérelme sem foghatott helyt, hogy a felperes nem jelölt meg hátrányokat a köztudomású hátrányokon kívül, hiszen az ítélet rendelkező (helyesen: indokolási) részében is összefoglalt hátrányokat előadta és bizonyította is. A sérelemdíj büntető funkciójára is figyelemmel kellett lenni, azonban a közbeszéd kialakult „minőségének” az alperes hivatkozásával szemben ellentétes előjellel volt jelentősége: a közéletben ne válhasson szokássá, rossz gyakorlattá politikai ellenfelekről lejárató célzattal, szándékosan valótlan, egyébként a közfelfogás számára súlyosan elítélendő tartalmú közléseket közzétenni, azokat mástól kritika nélkül átvenni, mert köztudomású tény, hogy a megtörtént valótlan közlés nagyobb károkat okoz, mint az esetleges helyreigazítás, vagy személyiségi jogi perben hozott marasztaló döntés nyilvánosságra hozatala. Ezért a sérelemdíj magánjogi büntető jellegének is hangsúlyosnak kell lennie, hiszen az alperes jelentős súlyú, szándékos sérelmet okozott a felperesnek.

[17] A kért sérelemdíj kétszer 1 061 900 Ft-os összege mindezen körülményeket mérlegelve nem volt eltúlzott, egyetértett e körben a felperes érvelésével egészében, amelyet nem kívánt megismételni. A sérelemdíj összegének helytállóságát a felperes által is felhívott eseti döntések az utóbbi időben bekövetkezett infláció hatásával együtt megnyugtatóan alátámasztják. A két sajtócikk ugyan részben eltérő tényállításokat tartalmaz, az origo.hu cikkében nincs benne a felperes korrupciós tevékenységére utalás, ugyanakkor az origo.hu hírportál tudósításai – a felperes által adatokkal is alátámasztva – jóval nagyobb olvasótáborhoz jutnak el, mint az napilap napilap, ezért indokolt e közlés jogkövetkezményeként is ugyanakkora összegű sérelemdíjat megítélni.

[18] A késedelmi kamat alkalmazhatósága körében is teljes egészében egyetértett a felperes álláspontjával, arra csupán visszautalt, és annak mértéke a Ptk. 6:48. §-án alapszik, kezdő időpontja az egyes sajtóközlemények közzétételét követő nap. Kitért arra is, hogy az elbíráláskori ár- és értékviszonyok alkalmazásának elmaradását a jogsértő nem kifogásolhatja (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.294/2024/5.), az a jogosult érdekeit védő szabály, mint ahogy erre is helyesen hivatkozott a felperes.

[19] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes perköltségének viselésére. Ezen belül a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi

költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontjai, valamint (5) bekezdése alapján meghatározott ügyvédi munkadíj meghatározásánál az alábbiakat vette figyelembe. A felperes jogi képviselője 29 oldalas keresetlevelet terjesztett elő számos melléklettel, 14 oldalas válasziratot melléklettel, amelyek színvonala kimagasló. Két tárgyaláson jelen volt, így az általa megjelölt összesen 46 óra munkaidő ráfordítás igazolható, a kifejtett tevékenységgel arányos, a mérséklésére okot nem talált. A felperes bemutatta a tárgyaláson az ügyvédi megbízási szerződést, amelyben a keresetlevélhez csatolt nyilatkozattal egyezően kötötték ki a munkadíjat, amely alapján a jogi képviselő 160 euró/óra + áfa díjazásra jogosult. Ez összesen $46 \times 160 = 7360$ euró, amely a kereset előterjesztésekor irányadó árfolyam (404,58 HUF/EUR) alapulvételével összesen 2 977 709 Ft + 27% áfa, összesen 3 781 690 Ft. Az ezen felül felszámított 10 578 és 10 800 Ft útiköltséggel együtt a felperes összes perköltsége 3 803 068 Ft.

[20] A Pp. 83. §-ának (1) és a 102. §-ának (6) [ténylegesen: (1)] bekezdései alapján kötelezte az alperest illetékfizetésre.

[21] Az alperes a fellebbezésben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen kérte a kereset elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj és perköltség fizetése iránti kötelezettség mellőzését és kizárólag az ítélet jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkező részének közzétételére kötelezését, harmadlagosan a sérelemdíj közleményenkénti 400 000 Ft-ra mérséklését, a kamatfizetési és perköltségfizetési kötelezettség mellőzését, és kizárólag az ítélet jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkező részének közzétételére kötelezését. Perköltségigénye is volt.

[22] Hivatkozása szerint a jóhírnévsértés konjunktív feltételeként hiányzik a nem vitásan valótlán közlések objektíve sértő jellege. Hangsúlyozta, hogy a felperes közéleti szereplő, akinek fokozott tűrési kötelezettsége van, a közlések pedig politikai kontextusban jelentek meg, a közéleti vita részeként. Az azt értelmező polgárok tisztában vannak a közéleti témában megjelent közlemények figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel, ezért e közlések nem csorbitják hátrányosan a felperes megítélését a társadalom szemében. A közlések sértő jellegének vizsgálata során a bíróságnak külső, objektív zsinórmértéket kell alkalmaznia, nem a felperes személyes sértettség-érzése jelenti a mércét (pl. Kúria Pfv.21.305/2022/5.). Figyelembe kell venni továbbá egyéb mellett a közbeszéd napjainkban aktuális színvonalát is.

[23] Hangsúlyozta, hogy a személyiségi jog megsértésének nem automatikus jogkövetkezménye a sérelemdíj alkalmazása (BH2016. 241.), annak feltétele a nem vagyoni hátrány, amelyet azonban a felperes nem bizonyított, de a köztudomású tényeken felül figyelembe vehető hátrányokat nem is jelölt meg (és nem is igazolt). A Kúria Pfv.20.527/2023/5. számú precedensképes határozata értelmében pedig súlyos nem vagyoni hátrányok nélkül kiemelkedő összegű sérelemdíj önmagában a jogsértés okán nem ítéltethető meg. A felperes az öt ért hátrányok körében a keresetben érvényesített összegű sérelemdíjat megalapozó többlettényállást nem igazolt. Hivatkozása szerint az is értékelési szempontot jelenthet, hogy a jóhírnév sérelme kisebb súlyú, mint egy súlyos fizikai sérülés vagy egy

családtag elvesztése. A kommentár- és a jogirodalomra hivatkozva utalt a sérelemdíj értékarányosságának követelményére is, különösen ha objektív szankciót is érvényesítenek. A felperes iránti közbizalmat a sérelmezett közlések jelentős mértékben nem csökkentették, az okozott nem vagyoni hátrány mértéke csekély, a személyiségi jogát esetlegesen sértő közlések tárgyi súlya pedig nem kiemelkedő. A közéleti viták minél szabadabb folyásának érdeke nem csupán a jogsértés megállapításánál, hanem a jogsértés szankcióinak alkalmazásánál is értékelendő. Az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozata szerint a politikai véleménynyilvánítás fokozott védelme mind a közügyekben megfogalmazott értékítéletekre, mind pedig a közügyek körébe tartozó tényállításra vonatkozik. A sérelemdíj továbbá csak másodlagosan magánjogi büntetés, amelynek mérlegelése kapcsán kérte figyelembe venni, hogy a büntetőjog dekriminalizálta a hasonló magatartásokat, a polgári jogi szankció pedig nem veheti át más jogágak szerepét. Utalt arra is, hogy a felperes becsületének csorbulásához igazodó sérelemdíjat indokolt megítélni. Kiemelten hivatkozott arra, hogy a jogsértő gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között a „magánjogi büntetés” céljából összefüggés nem állítható fel. A kamatkövetelés elutasítását pedig az alapján kérte, hogy az ítéltábla a sérelemdíjat a jelenkori értékviszonyokhoz igazodó módon határozza meg, minthogy a felperes a keresetlevélben maga is hivatkozott a közelmúlt inflációs hatásaira, és a „bíróság már eleve a jelenkori ár-és értékviszonyok alapján határozta meg a sérelemdíj összegét”.

[24] Álláspontja szerint továbbá a Ptk. 2:51. §-a (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltételek teljesüléséhez szükségtelen az ítélet rendelkező része teljes szövegének közzététele. Az elégtételadás célját teljes mértékben betölti a jogsértést megállapító rendelkező rész közzététele, mert annak a jogsértés súlyához és körülményeihez kell igazodnia, azaz ahhoz a közönséghez kell szólnia, és azzal arányos módon, ahogyan a jogsértésre sor került. Az elégtételadó közlemény közzététele, különösen ha nagyobb terjedelmű a szöveg a szerkesztési szabadságot, a sajtószabadságot is érinti. Az ilyen beavatkozás az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése, valamint a 7/2014. (III. 7.) AB határozat alapján kialakult alkotmánybírósági gyakorlatra figyelemmel csak a szükséges és arányos mértékben indokolt. Az elégtételadás keretében a sérelmet szenvedett személy erkölcsi jóvátételt, olyan tartalmú nyilatkozat közzétételét kérheti, amely a jogsértés megtörténtét tudatosítja azzal a személyi körrel, amely előtt a sérelem érte. Ha a jogsértés sajtóközlemény útján történik, akkor az elégtétel nyújtását szolgáló közleménynek is a jogsértő sajtóközleménnyel azonos helyen és formában kell megjelennie, és tartalmaznia kell a jogsértés megállapításának tényét, továbbá ki kell tűnnie annak is, hogy a jogsértés milyen magatartással valósult meg [BDT2010. 2231]. A Ptk. 2:51. §-hoz fűzött kommentár is egyértelmű a tekintetben, hogy az elégtételadásként közzétett közleményből a jogsértés tényének, a jogsértő közléseknek kell kitűnnie, az elégtételadás ezen információk közlésével eléri a célját. A kommentár szerint ugyanis a jogsértés miatti elégtétel adásának a megállapított jogsértéshez kell kapcsolódnia, azt kell közzétenni erkölcsi jóvátételként. A rendelkező rész teljes terjedelmében való közzététele túlmutatna a jogsérelem orvoslásához szükséges mértéken, és kizárólag az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részének közzététele felel meg a személyiségi jogi perekben irányadó bírói gyakorlatnak és az arányos jogvédelem követelményének.

[25] A felperes által megjelölt és részére megítélt ügyvédi munkadíj pedig sérti a Pp. 81. §-ának (2) bekezdését, mert nem csatolta a felszámítani kért ügyvédi munkadíj

alapjául szolgáló ügyvédi megbízási szerződést, csupán a felperes arra vonatkozó nyilatkozatát mellékelte, hogy az óradíj mértéke 160 EUR+Áfa, amelyet a peres eljárás során forintban számolnak fel. A felperes az ügyvédi munkadíj összegét az Ükr. 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján kívánja felszámítani. E rendelkezés ellenére azonban nem csatolta a megbízási szerződést, amely megfelelően igazolhatta volna az eljárásra kikötött ügyvédi munkadíjat. E tekintetben idézte a Kúria és a Debreceni Ítéltábla határozatait is, és részletezte, hogy a Pp. miként kívánja biztosítani a perköltség elszámolásának átláthatóságát és hitelességét, amelyek ellenében a felperes részére nem járhat perköltség a csatolt nyilatkozat alapján.

[26] A felperes a fellebbezési ellenkérelemben kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását. Hangsúlyozta, hogy a perbeli közlések valótlanok, azokban nem a közügyek demokratikus megvitatásáról volt szó, hanem rá, az ő tevékenységére, magánéletére, privát gazdasági tevékenységére vonatkozó valótlan és súlyosan sértő tényállításokról. Nem minősült közszereplőnek, tevékenysége nem volt a közéleti viták része, ezért rá nem alkalmazható a Ptk. 2:44. §-a, de a közszereplőket is megilleti az általános jogvédelem a közügyek szabad vitatásának körén kívül eső közlések esetén. A közlések kifejezetten lejárató célzatúak voltak, az alperest pedig kiemelt felelősség terheli az általa hivatkozott közbeszéd állapotaért. A szabad véleménynyilvánításhoz való jog egyébként sem terjed ki a valótlan tények tudatos állítására. A sérelemdíj kapcsán pedig nem kellett igazolnia hátrányokat, hiszen politikai lejárató célzattal készült írás kapcsán az őt ért hátrányok olyan köztudomású tények, amelyek tekintetében külön bizonyításra nincs szükség, amelyhez képest a megítélt összegek nem eltúlzottak. Mindazonáltal konkrét hátrányokat is megjelölt, amelyeket az alperes nem vitatott. Hangsúlyozta a sérelemdíj magánjogi büntetési funkcióját és hogy a perbeli közlések kifejezetten lejárató szándékkal készültek. Erre a fellebbezésben hivatkozott büntetőjogi analógia nem alkalmazható. A sérelemdíj összege kapcsán hivatkozott a közelmúlt inflációs hatásaira és arra is, hogy folyamatos magyarázkodásra kényszerült. Kamat pedig a jogsértéstől illeti meg, az alperes által hivatkozott becsülethez fűződő jogának pedig nem volt jelentősége, illetőleg további hátrányt nem kellett igazolnia (az elsőfokú bíróság ezért nem hallgatta meg tanúként tanú1t és tanú2t). Az ítélet rendelkező részének közzététele kapcsán az alperes érdemi védekezése nem tartalmazott konkrét nyilatkozatot, a fellebbezésben tett előadása és hivatkozásai pedig e vonatkozásban közömbösek. A javára megítélt perköltség kapcsán előadta, hogy az megfelel a vonatkozó jogszabályoknak, a megbízási díjat ugyanis nem kell okirattal igazolni.

[27] A fellebbezés megalapozatlan.

[28] Az ítéltábla – az elsőfokú ítélet fentiek szerinti ismertetése körében már megtett korrekciók mellett – annyiban pontosította az elsőfokú ítélet indokolását, hogy annak azon kitétele helyett, hogy „a felperes keresetében ezen ítélet rendelkező részében foglalt kereseti kérelmeket terjesztette elő”, a Pp. 346. §-ának (4) bekezdésében foglaltaknak megfelelően feltüntette a felperes „per tárgyára vonatkozó kérelmét” (azaz a kereseteit), annak megjegyzésével, hogy az ítélet rendelkező része egyébként sem a kereseti kérelmeket, hanem az elsőfokú bíróság döntése szerinti rendelkezést tartalmazza [Pp. 346. §-ának (3) bekezdése].

[29] Mindezek azonban nem érintették, hogy az elsőfokú bíróság – a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között – feltárta az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, és megalapozottan következtetett a keresetek megalapozottságára. Az ítéltábla – ugyancsak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között – egyetértett az elsőfokú döntéssel és annak indokaival, amely indokokat ezért szükségtelenül nem ismétel meg, hanem csak a fellebbezésben foglaltak miatt hangsúlyozza a következőket.

[30] Előjáróban az ítéltábla felülbírálati jogkörét illetően azt szükséges rögzíteni, hogy bár a felperes a fellebbezési ellenkérelemben több, az elsőfokú ítélet indokolásában (pl. [3] bekezdés) foglaltaktól eltérő állítást is tett (pl. a cikkek nem a közügyek vitatását és a közszereplői minőségét érintették), mivel fellebbezéssel nem támadta az elsőfokú ítéletet (akár annak az indokolását), a fellebbezési ellenkérelemben előadottak nem lehettek alkalmasak eltérő tényállás megállapítására. A felperes továbbá iratellenesen tüntette fel a fellebbezési ellenkérelemben, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg tanúként tanúlt és tanú2t, akik tanúvallomását – tanú3é mellett – a 13. sorszámú jegyzőkönyv dokumentálja, és amely vallomások az elsőfokú bíróság figyelembe vett a tényállás megállapításánál és – ha szükséges is, de – értékelt is (indokolás [20] és [42] bekezdései).

[31] Az ítéltábla előrebocsájta továbbá, hogy a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság az említett felülbírálati jogkörét az erre irányuló kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja; ilyen korlátnak minősülnek a 371. §-a (1) bekezdésének a) – d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E jogszabályi rendelkezés szerint tehát korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy azt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik. A másodfokú eljárás ugyanis nem az elsőfokú eljárás megismétlése, mivel az ítéltáblának a másodfokú eljárás során az elsőfokú ítéletet kell felül-, illetőleg a fellebbezést elbírálnia, nem pedig az alperes elsőfokú eljárás során tett valamely nyilatkozatát. Ezért a már az 1952. évi Pp. rendelkezései alapján is kialakult (pl. BH2016. 173.), de a Pp. hatálya alatt is következetes bírói gyakorlat szerint (pl. Kúria Pfv.VI.24.583/2022/6., Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.002/2026/6.) a fellebbező félnek a fellebbezésben kell feltüntetnie – egyebek mellett – a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének b) és d) pontjai körében, hogy a másodfokú bíróság milyen okból változtassa meg az elsőfokú határozat kifogásolt rendelkezését, illetőleg melyek azok az anyagi és/vagy eljárási jogszabálysértések, amelyekre a fellebbezést alapítja. Mindezek miatt az ítéltábla kizárólag a fellebbezésben ténylegesen feltüntetettek alapján bírálhatta felül az elsőfokú ítéletet.

[32] Ehhez képest pedig az alperes a közéleti szereplők magasabb tűrési kötelezettségére vonatkozó hivatkozásán túl maga sem adott az elsőfokú ítélet azzal összefüggő – helytálló (lásd pl. a közelmúlt bírói gyakorlatából a BDT2025. 4962. számú döntést) – megállapítását vitató előadást (jogi érvelést), hogy a közszereplőnek sem kell túrnie a Ptk. 2:44. §-ának (1) bekezdése által szabályozott körön, azaz a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlásán kívül eső valótlan tényállításokat. Ugyanígy azt

vitató vagy cáfoló előadást sem tett, hogy az egyik sérelmezett cikk büntetőügyre vonatkozó valótlan állítása önmagában alkalmas a felperes jóhírének megsértésére. A Ptk. 2:45. §-ának (2) bekezdése szerint pedig a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel. Ez alapján pedig eleve megalapozatlan volt az elsődleges, a keresetek egészének elutasítására vonatkozó fellebbezési kérelem.

[33] A további ezt érintő alperesi hivatkozások kapcsán pedig az ítéltábla – ugyancsak meg nem ismételve az elsőfokú ítélet helytálló indokait – arra utal csak, hogy az alperes nem, hogy a demokratikus közvélemény kialakulásában kulcsfontosságú szereppel bíró újságírótól elvárható fokozott körültekintést mulasztotta el, hanem nem vitásan szándékosan, a felperes lejáratainak célzatával tette meg a perbeli közléseket, amely teljességgel független a közbeszéd színvonalától. A felperest ért hátrányokkal szemben pedig egyáltalán nem köztudomású, hogy a közvélemény fenntartásokkal kezelné az ismétlődő, valótlan tényállításokat, ahogy ennek megfelelően az alperes is a médiapiac professzionális és domináns szereplőjeként tudatosan ismételte meg sajtótermékeiben a felperesre vonatkozó valótlan tényállításait. Az Emberi Jogok Európai Bíróságának alperes által is hivatkozott gyakorlata, de a bírói gyakorlat szerint is a véleménynyilvánítási jog gyakorlásához tartozó kötelezettségek és felelősség miatt a közérdeklődésre számot tartó kérdésekről való tudósítással kapcsolatban az újságíróknak biztosított védelem feltétele, hogy az újságíró jóhiszeműen járjon el annak érdekében, hogy – az újságírás etikai szabályainak megfelelően – pontos és megbízható tájékoztatást nyújtson (pl. 18030/11. számú Magyar Helsinki Bizottság kontra Magyarország ügy). Ugyanígy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint is a bizonyíthatóan hamis tények – ha nem a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekében fogalmazták meg – nem állnak alkotmányos védelem alatt [7/2014. (III. 7.) AB határozat]. Ez alapján pedig az elsőfokú ítéletben nem vitatottan helytállóan leírt alperesi magatartások olyanok, amelyekkel szemben az elsőfokú bíróság által helytállóan mérlegeltek szerint a felperest megilleti az általa hivatkozott (nem csak a jogsértés megállapításában megnyilvánuló) védelem. Ennek kapcsán annak hangsúlyozása is szükséges, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott „bírálathoz” képest nem a közéleti viták védelmét főszabályszerűen élvező véleményét közölte a perbeli cikkekben, hanem a felperest sértő, valótlan tényeket állítottak.

[34] A közlések sértő jellegét illetően továbbá – az elsőfokú ítéletben és a már fentiek szerint rögzítetteket szükségtelenül meg nem ismételve – a bűncselekmény elkövetésével összefüggő állítás mellett az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte azt is, hogy a felperes politikai múltjára tett valótlan állítások kifejezetten alkalmasak voltak a felperesbe vetett politikai, emellett pedig az üzleti életben kiépített bizalom megingatására is. Ezt támasztott alá tanú2, tanú3 és tanú1 tanúvallomása is (13. sorszámú jegyzőkönyv 2-5. oldalai), amelynek értékelését, illetőleg az ez alapján megállapított tényállást a fellebbezés sem támadta. Ennek a közéletben jelentkező sértő jellegét pedig jól mutatja, hogy az alperes cikkei olyan politikai platformmal hozták összefüggésbe a felperest, amelytől az általa képviselt politikai tömörülés kifejezetten és sarkosan elhatárolódott, és kifejezetten azzal szemben (is) határozta meg magát. E sértő jelleget különösen jól illusztrálja, hogy e magatartást és annak hatását a köznyelv immáron önálló kifejezéssel illeti: „összeX1ozni”. A következőes bírói gyakorlat szerint pedig a kijelentés sértő jellege akkor állapítható meg, ha a kijelentés alkalmas a sértett személye társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására.

Ennek megítélésekor nem az érintett személy szubjektív sértettségérzése irányadó, hanem külső objektív mérce alkalmazásával lehet meghatározni, hogy a kifogásolt közlés alkalmas-e olyan sérelem okozására, amely a személyiségi jogsértést megállapíthatóvá teszi (Kúria Pfv.IV.20.586/2021/4. szám, Pfv.IV.20.766/2021/5. szám). Az elsőfokú bíróság által helytállóan mérlegeltek szerint pedig mind a köztudomású tények alapján, mind a perben lefolytatott konkrét bizonyítás eredményeként megállapítható volt, hogy e közlések megsértették a felperes jóhírnevét.

[35] Jóllehet az alperes a fellebbezésben kérte a keresetek elutasítását, az eltiltásra és abbahagyásra kötelezése körében nem terjesztett elő az elsőfokú ítélet megállapításait cáfoló vagy vitató előadást (jogi érvelést), ezért az ítéltábla a már említett korlátok mellett érdemben nem bírálhatta felül az elsőfokú ítélet megállapításait, hanem csak visszautal ezen indokokra. Ehhez kapcsolódóan továbbá az ítéltábla már itt rögzíti, hogy az alperes az elégtétel kapcsán ugyanígy nem támadta a bocsánatkérő levél tartalmát (illetőleg külön e vonatkozásban az indokoltságát), ezért az ítéltábla jogkör hiányában nem bírálhatta felül egyebek mellett azt sem, hogy az elsőfokú bíróság – a keresetnek megfelelően – az origo.hu oldalon megjelent cikk esetében is kötelezte az alperest az annak tartalmát nem képező „korruptációs ügygel” összefüggő bocsánatkérésre.

[36] A sérelemdíj és annak összezszerúsége kapcsán az ítéltábla előrebecsálja, hogy az elsőfokú bíróság e vonatkozásban látszólag megsértette az indokolási kötelezettségét azzal, hogy az indokolás részeként a felperes „érvelésére” utalt vissza. A Pp. 346. §-a (5) bekezdésének első mondata szerint ugyanis a jogi indokolás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Miként pedig az ítéltábla már több határozatában is rögzítette (pl. Pf.II.20.252/2026/4. és Pf.I.20.139/2025/5. számú határozatok) a bíróság nem tesz eleget az indokolási kötelezettségének, ha – egyebek mellett – ismerteti a felek kérelmeit és nyilatkozatait, amelyek közül kiválasztja valamelyik fél álláspontját. Az indokolás adja ugyanis a határozat meggyőzőerejét és ellenőrizhetőségét, amely alapján magából az indokolásból kell megállapíthatónak és levezethetőnek lennie, hogy a bíróság – adott esetben – mely tények, bizonyítékok és jogszabályok (ideértve a bírói gyakorlatot is) alapján bírálta el a keresetet ténybelileg, jogalapjában és összezszerúságát tekintve is. Ez nem zárja ki (sőt: a kereset és az ellenkérelem korlátai között szükségszerű), hogy az elsőfokú bíróság végül egészben vagy részben egyetértsen valamelyik fél tény- és jogállításaival, valamint jogi érvelésével; ez azonban nem mentesíti az alól, hogy részletezze a döntésének indokait. Ennek hiánya ugyanis – a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai mellett – alkalmatlanná teszi az elsőfokú ítélet érintett részét az érdemi elbírálásra. Az ítéltábla utal a teljesség kedvéért arra is, hogy az eljárásjogi rendelkezések – ide nem értve a rövidített indokolást – csak a másodfokú határozatok esetében teszik lehetővé, hogy a bíróság „önálló” indokolás nélkül döntsön [Pp. 386. §-ának (4) bekezdése].

[37] A Ptk. 2:52. §-ának (2) bekezdése értelmében a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem

szükséges. A (3) bekezdés szerint pedig a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel, egy összegben határozza meg. Az elsőfokú bíróság pedig – a fellebbezésben sem vitatottan – az utóbbinak maradéktalanul megfelelő indoklás keretében részletezte az eset körülményeit (de tett utalást a bírói gyakorlatban formálódó értékszínvonalra is), amelyhez képest a felperes e vonatkozásban közömbös érvelése ezért nem része a döntés indokainak. Az ítéltábla mindezek előrebocsajtása mellett és az elsőfokú ítélet helyes indokainak szükségtelen megismétlése nélkül csak az alábbiakra utal a fellebbezésben feltüntetettek kapcsán.

[38] Az alperes közéleti viták védő környezetén kívül kerülő, súlyosan felróható magatartása szükségszerűen vonta magával a kompenzációs funkció mellett a sérelemdíj másodlagos, büntető funkcióját is. E vonatkozásban semmilyen jelentősége nincs, hogy a büntetőjog mely tényállási elemek alapján minősít valamely magatartást egyben bűncselekménynek is, mert ahogy az elsőfokú ítéletben részletezett mérlegelés, úgy a Ptk. 2:52. §-ának (3) bekezdése sem önmagában azt a szempontot értékeli, hogy az adott magatartás bűncselekmény-e. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti azonban, hogy a fellebbezésben hivatkozott büntető törvényi tényállás módosítását beiktató 2023. évi XXX. törvény végső előterjesztői indokolása szerint az Alkotmánybíróság és az Emberi Jogok Európai Bírósága egybehangzó és következetes álláspontot képvisel azzal kapcsolatban, hogy a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás jogának gyakorlása során keletkezett közlések miatt a felelősségre vonás lehetősége korlátozott; a közügyekkel kapcsolatos véleménynyilvánítás esetén csak végső esetben lehet a büntetőjog eszközhöz folyamodni, mivel a sértett sajtó-helyreigazítási eljárás, illetve személyiségi jogi per útján is jóvátételt nyerhet mind erkölcsi, mind anyagi értelemben; általános jogelv, hogy a büntetőjog nem tartalmazhat olyan tilalmakat, amelyek hatása nagyobb hátrányt okoz, mint amelytől vissza kíván tartani, és nem használható fel olyan célok elérésére, amelyek más alkalmas eszközzel is elérhetőek, kiválthatóak. Ez alapján pedig a jogalkotói szándék csupán egyes rágalmozások/jó hírnévsértések esetében irányult a dekriminalizálásra, nem irányult ugyanakkor a polgári jogi eszközök hatásainak mérséklésére.

[39] Az elsőfokú bíróság továbbá helytállóan értékelte a sérelemdíj elsődleges, kompenzációs rendeltetését is. Az alperes érdemben maga sem hozott fel az elsőfokú bíróság mérlegelésével (így pl. a közlések széles körével és hatásaival) szemben külön érvet, hanem csak az azzal kapcsolatos álláspontját fogalmazta meg, hogy a felperest ért sérelem bagatell (amely alapján az elsőfokú ítéletben is helytállóan hivatkozott bírói gyakorlat szerint valóban nem lenne indokolt sérelemdíj alkalmazása), a megítélt sérelemdíj pedig eltúlzott. Bár állította, hogy a felperes nem bizonyított konkrét nem vagyoni hátrányt [Ptk. 2:52. §-ának (1) bekezdése], a fellebbezésben ténylegesen nem támadta az elsőfokú bíróságnak a – különösen a tanúk vallomásaival összefüggő – mérlegelési tevékenységét, amely a már részletezettek szerint a felülbírálat korlátját is jelentette. Az elsőfokú bíróság pedig nemcsak a felperest [a Ptk. 2:52. §-ának (2) bekezdéséből levezethető] köztudomásúlag ért, hanem a lefolytatott bizonyítás alapján megállapítható tényleges hátrányok alapján állapította meg, hogy a felperes nem vagyoni hátránya messze túlmutat a bagatell-sérelmeken. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti továbbá, hogy a felperes nem a becsületének sérelmére [Ptk. 2:45. §-ának (1) bekezdése] alapította a kereseteit, az elsőfokú bíróság pedig nem vonta értékelés körébe az

alperes gazdasági életben betöltött szerepét (nem úgy a közlései által elért célközönséget), ezért e fellebbezési hivatkozásoknak nem volt jelentősége.

[40] Az alperes iratellenes hivatkozásával ellentétben pedig a felperes – bár utalt az értékviszonyok változására – nem az ítélelhozatal időpontjában fennállt értékviszonyok szerint kérte meghatározni a sérelemdíjakat [Ptk. 6:534. §-ának (1) bekezdése], hanem kifejezetten a jogsértések időpontjához viszonyítva, és az alperesnek volt erre vonatkozó nyilatkozata (4. sorszám alatti ellenkérelem 6. oldala). Előrebocsájtva, hogy az elsőfokú bíróság bár e vonatkozásban is visszautalt a felperes általa elfogadott álláspontjára, amellet – utalva az ítéltábla egyik döntésére – helytállón maga is leszögezte (amellyel a döntését a szükséges minimális szinten meg is indokolta), hogy az elbíráskori ár- és értékviszonyok alkalmazását a jogsértő nem kifogásolhatja. A Ptk. 2:52. §-ának (2) bekezdése alapján alkalmazandó 6:534. §-ának (1) bekezdése szerint ugyanis ha a károkozás és az ítélelhozatal között az időmúlásra vagy egyéb körülményre tekintettel az értékviszonyokban jelentős változás következett be, a bíróság az okozott kár mértékét az ítélelhozatal időpontjában fennállt értékviszonyok szerint határozhatja meg; ebben az esetben a károkozó késedelmi kamat fizetésére az érték meghatározásának időpontjától kezdődően köteles. A Kúria BH2023.158. szám alatt megjelent Pfv.III.20.640/2022/4. számú ítéletének [77] bekezdése szerint pedig e szabály a sértett védelmét szolgálja, az elbíráskori ár- és értékviszonyok alkalmazásának elmaradását tehát a jogsértő nem kifogásolhatja, így ez a hivatkozás nem lehetett alapos. Mindazonáltal az alperes sem utalt arra, hogy az értékviszonyok jelentősen megváltoztak a sérelem (2025. február) és az elbírálás (2026. február) között. Mindezek miatt a kamatkötelezettséget érintő fellebbezés is megalapozatlan volt.

[41] Amellet, hogy az alperes ezt nem vitatta, az elsőfokú bíróság helytállón utalt a hasonló jellegű (és nem pl. az egészség sérelmét jelentő) jogsértések kapcsán a bírói gyakorlatban formálódó értékszínvonalra is. Előrebocsájtva, hogy az ítéletben nem azt kell megindokolnia bíróságnak, hogy mennyiben tér el más korábbi döntésektől, hanem azt, hogy az adott ügy egyedi körülményei milyen összeg meghatározását indokolják (BH2025. 38.), az ítéltábla utal arra, hogy a felperes és az alperes (által kiadott más megyei lapok) viszonylatában ugyanezen közlések miatt hozott jogerős döntések 600 000 Ft-tól 1 061 900 Ft-ig terjedő skálán határozták meg a sérelemdíj összegét (Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.269/2026/5., Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.011/2026/5. és Pf.III.20.114/2025/5., Győri Ítéltábla Pf.II.20.016/2026/8/I. és Pf.II.20.008/2026/8/I., Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.410/2025/6. számú ítéletei). Az ítéltábla itt is nyomatékosítja ugyanakkor, hogy az alperes bár felülbírálati jogkörként utalt a Pp. 369. §-a (3) bekezdésének a), c) és e) pontjaira, az elsőfokú bíróság által a konkrét bizonyítás alapján lefolytatott mérlegelést nem támadta a fellebbezésben, ugyanakkor az egyes sérelemdíjak belső arányosságát megerősítve maga is azonos összegre (közleményenként 400 000 Ft) kérte leszállítani a felperesnek megítélt összegeket.

[42] Az alperes ezért alaptalanul támadta a sérelemdíjban és kamataiban való marasztalására vonatkozó rendelkezéseket is, mint ahogy az elégtétel adásának azon módját is, amely a jogerős ítélet rendelkező részének (perköltség nélküli) közzétételét rendeli el.

[43] Az elsőfokú ítélet e vonatkozásban is helytálló indokolása mellett az ítéltábla utal arra is, hogy az elsőfokú bíróság által is hivatkozott, a személyiségi jogsértés megállapítása és jogkövetkezmények alkalmazásáról szóló 3/2024. Jogegységi határozat szerint a jogsértő – a fellebbezésben sem vitatottak szerint – elégtételadásként kötelezhető olyan nyilatkozat megtételére, amelyben bocsánatkérését, sajnálkozását fejezi ki. Az indokolás szerint pedig ([25] és [26] bekezdései) „az elégtételadás mint eszmei jóvátétel hatékonysága attól függ, hogy milyen tudati hatás kiváltására alkalmas. A szankcióhoz többletként járulhat az elégtételnek megfelelő nyilvánosság biztosításáról való gondoskodás. Az elégtétel adása a régi Ptk. megfogalmazása alapján történhet nyilatkozattal vagy más megfelelő módon. Figyelemmel arra, hogy a személyiségi jog sérelmét többnyire mások tudattartalmának a befolyásolása jelenti, a régi Ptk. alkalmazása során követett joggyakorlat szerint általában olyan tartalmú nyilatkozat közzététele követelhető, amely a jogsértés megtörténtét tudatosítja azzal a személyi körrel, amely előtt őt sérelem érte (Legfelsőbb Bíróság Pfv.20.419/2006.). Az elégtételadás tehát akkor tölti be rendeltetését, ha a jogsértéshez hasonló nyilvánosságot kap, a bocsánatkérés, sajnálkozás kifejezése pedig azt kompenzálja, hogy a megsértett személyről a jogsértés folytán nem a valós tények alapján formált véleményt a nyilvánosság. Az elégtételadás a Ptk. talaján kialakult bírói gyakorlat alapján is történhet nyilatkozat közzétételére való kötelezéssel.”

[44] A Ptk. 2:51. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerint ugyanis akit személyiségi jogában megsértenek, a jogsértés ténye alapján – az elévülési időn belül – az eset körülményeihez képest követelheti azt, hogy a jogsértő adjon megfelelő elégtételt, és ennek biztosítson saját költségén megfelelő nyilvánosságot.

[45] A felperes ennek megfelelő „követelése” az ítélet rendelkező részének közzétételére a tartalma szerint egyrészt azt jelenti, hogy a jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkezés nem vitatott közzététele mellett az alperes biztosítson a jogsértéssel megegyező (ekként e jogszabályi rendelkezés szerinti „megfelelő”) nyilvánosságot a tartalmában – és e vonatkozásban indokoltságában – nem vitatott „bocsánatkérő leveleinek”, az pedig, hogy az elégtétellel több tőről is együtt fakadó sérelemdíjra (hiszen a Ptk. előterjesztői indokolása szerint az a személyiségi jog megsértésének „vagyonai elégtétele”) vonatkozó rendelkezést is közzé kell tennie, a jogsértés megtörténtét is kellően tudatosítja az általuk eredetileg megcélzott személyi körrel. Ekként ugyanis nemcsak arról értesülnek, hogy az alperes jogsértései a személyiségi jogsértések felróhatóságtól független, hanem el nem bagatellizálható sérelemként a felróhatóságtól (az alperes súlyos felróhatóságától) is függő szankció kiváltását is szükségessé tették. Az ítéltábla ezért osztotta e vonatkozásban is az elsőfokú ítélet indokolását, hogy az elégtétel ilyen módja alkalmas az erkölcsi elégtételre is, ezért az a fellebbezésben – elviekben helytállóan – hivatkozottakkal szemben nem szükségtelen vagy aránytalan szankció, igazodik a jogsértés – fentiek szerint értékelt – súlyához és körülményeihez. Az ítéltábla a teljesség kedvéért utal arra, hogy a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben a bírói gyakorlatban nem ismeretlen az elégtétel e módja (pl. Győri Ítéltábla Pf.II.20.008/2026/8/I., Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.269/2026/5. és Pf.II.20.571/2025/7. számú ítéletek).

[46] Az alperes alaptalanul sérelmezte az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését is. Noha az ítéltábla már több határozatában (pl. Pf.II.20.269/2026/5., Pf.II.20.571/2025/7., Pkf.II.20.128/2026/2. számú határozatok) rögzítette, hogy a fél nem tesz eleget a felmerült ügyvédi munkadíj – „szükség szerinti” – okirati igazolására vonatkozó kötelezettségének [Pp. 81. §-ának (2) bekezdése], ha csak a félnek a kikötött ügyvédi óradíjra vonatkozó nyilatkozatát csatolja, a felperes ehhez képest – az elsőfokú bíróság 8. sorszámu jegyzőkönyv 3. oldalán rögzített tájékoztatását követően – bemutatta az ügyvédi megbízási szerződést is, amelynek tartalmát az elsőfokú bíróság (miként a másodfokú tárgyaláson az ítéltábla is) összevetette az addig rendelkezésre álló peradatokkal (13. sorszámu jegyzőkönyv 6. oldala). Az ítéltábla által követett gyakorlat szerint pedig a felperes ezzel – e tekintetben a fellebbezésben sem vitatottak szerint – eleget tett az Ükr. 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján tett felszámítás alapjául szolgáló igazolási kötelezettségének. A Pp. 81. §-ának (2) bekezdése szerint ugyanis a felszámítás során meg kell jelölni az igényelt költség összegét, a felmerülésének lényeges körülményeit, azt, hogy a perbe vitt mely jog érvényesítésével összefüggésben merült fel, és mindezeket a felszámítással egyidejűleg – szükség szerint – okirattal is igazolni kell; a bíróság által az eljárást befejező határozatban meghatározható költség az annak összegét szabályozó jogszabályi rendelkezésre utalással is felszámítható. Az ítéltábla ezért – továbbá itt is hangsúlyozva, hogy az alperes a fellebbezésben csak a kizárólag a felperes nyilatkozatán alapuló felszámítás jogszerűségét tette vitássá – a felülbírálati jogkörének korlátai mellett nem találta megalapozottnak a perköltségre vonatkozó fellebbezést sem.

[47] Az ítéltábla mindezek alapján helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[48] Az alperes fellebbezése megalapozatlan volt, ezért a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a pernyertes felperes másodfokú perköltségét. A felperes a másodfokú eljárásban történt jogi képviseletével felmerült ügyvédi munkadíjat a már az elsőfokú eljárásban sem hatályos R. rendelkezései és a másodfokú eljárásban is bemutatott megbízási szerződés alapulvételével számította fel. Mivel e költség felszámítása nem az azt szabályozó jogszabályhelyre utalással történt [Pp. 81. § (2) bekezdés utolsó fordulata], nem volt jelentősége, hogy az ténylegesen az Ükr. 2. § (1) bekezdés a) pontján alapult. Az ítéltábla ezért a másodfokú eljárásban is megismert tartalmú megbízási szerződés alapján felszámítottak szerint, és ebben a tekintetben mérsékelni nem kértek alapján marasztalta az alperest a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján. Jóllehet a felperes a keresetlevél benyújtásakor érvényes árfolyam (404,58 Ft/euró) alapján kérte az euró-alapú óradíj átszámítását, mivel a megbízási szerződés 2.4.1. pontja kifejezetten a jogi képviselő által kibocsátott számla napján irányadó árfolyam alapján rendelkezik a konverzióról, az alperes viszonylatában pedig az ítélethozatal teremti meg a perköltségkötelezettség esedékességét [a Pp. 344. §-ának (1) bekezdése szerinti 15 napos teljesítési határidővel], a felperes pedig az Ükr. 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján nem jogosult több ügyvédi munkadíj felszámítására, mint amit a jogi képviselőjével kikötött, az ítéltábla a jelen ítélet meghozatalának napján irányadó hivatalos árfolyam (356,71 Ft) alapulvételével határozta meg a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségét. Ez 17 órára ($17 \cdot 160 \cdot 356,71 = 970\,251$ Ft + 27% áfa =) 1 232 219 Ft ügyvédi munkadíj, amely a másodfokú tárgyaláson igazolt 11 360 Ft útiköltséggel együtt 1 243 579 Ft.

[49] Az alperes a per tárgyi illetékfeljegyzési jogán feljegyzett fellebbezési illeték (8%) viselésére a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján köteles. Az ennek megfizetésére vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 78. §-ának (4) bekezdésén, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (2a) bekezdésein alapul

Debrecen, 2026. július 10.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró